

VÝSTAVA PRACÍ VYBRANÝCH ABSOLVENTŮ AKADEMIE
VÝTVARNÝCH UMĚNÍ V PRAZE, KTERÉ BĚHEM SVÝCH
STUDIÍ NEBO BĚHEM SVÉHO PROFESNÍHO PŮSOBENÍ,
PROŠLI SOCHAŘSKOU ŠKOLOU VEDENOU V LETECH 1990
- 1995 PROF. HUGEM DEMARTINIM (1931 – 2010).

V rámci dalšího pokračování oblíbeného
projektu jsou představeny práce vybraných
absolventů Akademie výtvarných umění
v Praze, kteří během svých studií nebo během
svého profesního působení, prošli sochařskou
školou vedenou v letech 1990 - 1995 prof.
Hugem Demartinim (1931 – 2010).

Autoři patří do umělecké generace, která
výrazně vystoupila v 90. letech 20. století.
Je to generace specifická, která ještě zažila
šedou a stísněnou předlistopadovou dobu,
ale dozrávala a naplno vykročila již do
svobodného tvůrčího času. Nadechovala
a reformovala se i Akademie výtvarných
umění, přicházeli sem inspirativní profesori,
pořádaly se společné výstavy. Taková
konstelace mladé a začínající umělce
pochopitelně formovala a s odstupem času se
ukazuje, že to tehdy byl velmi dobrý základ,
ze kterého vzešly výrazné umělecké
osobnosti.

Čtvrtý ročník festivalu tak opět
komunikuje nový pohled na tematiku
umělecké práce s veřejným prostorem
a navazuje na dlouhodobý záměr organizátorů
seznamovat veřejnost s dílem významných
českých autorů a pedagogů.

Součástí letošní přehlídky je také výstava
s názvem COPY od Jana Kadlece v interiéru
klatovského kostela sv. Vavřince, která byla
zahájena již v polovině března a potrvá do
8. 6. 2025.

Vystavující umělci:

Milan Cais · Hugo Demartini
Jan Kadlec · Marius Kotrba
Štěpán Málek · Vojtěch Miča
Tomáš Polcar · Lukáš Rittstein
Jan Turner

Kurátoři:

Zuzana Kantová a Petr Krátký

Grafické řešení:

Matěj Moravec

Trvání:

11. květen – 31. říjen, 2025

Zahájení:

10. 5. 2025 od 15:00,
Hostašovvy sady v Klatovech

Zdroje:
archiv autorů, Lucie Šiklová, artist.cz, wikipedia.org, publicart.gavu.cz
a další veřejně dostupné zdroje.

Milan Cais (1974)

Vizuální umělec, performer, hudebník, spoluzakladatel a klíčový člen skupiny Tata Bojs studoval v letech 1992 – 1999 na Akademii výtvarných umění v Praze v sochařských ateliérech prof. Huga Demartiniho, prof. Jindřicha Zeithammla a v Ateliéru vizuální komunikace u prof. Jiřího Davida. Vizuálnímu umění se věnuje od počátku souběžně s hudbou. Vedle projektů, animací, videoklipů a scénických řešení koncertů kapely samostatně rozvíjí i svébytnou výtvarnou tvorbu, jež vedle multimedialních formátů zahrnuje též sochu, malbu, akvarel, ilustraci a instalaci ve veřejném prostoru – třeba dobře známý Noční hlídač instalovaný v roce 2000 na střechu budovy Goethe institutu v Praze. Od roku 1992 se účastnil řady společných výstav u nás i ve světě (jeho instalace byly například vystaveny v českém pavilonu na světové výstavě EXPO 2005 v japonském Aichi) a jeho práce jsou zastoupeny v soukromých i státních sbírkách. Žije a pracuje v Praze.

Socha se prostřednictvím úhledně vyskládaných obřích knih s podivnými názvy pokouší nastavit zrcadlo lidské společnosti a jejímu cyklickému vývoji. Díky přirozené korozi smazává rozdíl mezi minulostí, současností a budoucností. Akcentuje symboliku knihy jako schránky moudrosti a vědění a zároveň nás nechává na pochybách, zda se jedná o existující tituly. Význam sochařského díla podtrhuje a dále rozvíjí její umístění na nádvoří rektorky jezuitské koleje přímo sousedící s budovou městské knihovny.

1 Knižní terapie, 2023 cortenová ocel

Hugo Demartini (1931–2010)

V letech 1949 – 1954 vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze v sochařském ateliéru Jana Laudy, který měl vliv zejména na jeho ranou tvorbu. Už na konci 50. let se mu podařilo vymanit z tehdy rozšířené informační malby. Tvůrčí geometrické koláže a monochromní červené struktury na papíře, které se později začátkem 60. let proměnily v červeně patinované sádrové reliéfy s otisky kvádrů, čtverců a linií. Více než cokoliv jiného připomínaly „nahodile organizované“ plochy těchto prací struktury tzv. druhé přírody, tedy civilizace. Ke konci 60. let se pak stal jedním z protagonistů neokonstruktivismu, hlásících se k programu nové přírody a nové citlivosti. Vyšel do krajiny, kde vytvářel dnes již ikonické landartové akce a instalace. V 70. a 80. letech navázal minimalistickými pracemi naznačujícími novou meditativní polohu v jeho díle inspirovanou „pobytem“ člověka ve světě a nesoucí s sebou zneklidňující konotace pomijivosti, destrukce a zmaru všeho lidského. Ve druhé polovině 80. let se sdružuje společně se třemi dalšími tvůrčími osobnostmi (Pavel Nešleha (1937 - 2003), Bedřich Dlouhý (1932) a Zdeněk Beran (1937 - 2014)), do uskupení s názvem Zaostali, které si svůj provokativní a sebeironický název zvolily mimo jiné pro své stanovisko jít proti dobovým trendům. V roce 1990 byl jmenován profesorem na Akademii výtvarných umění v Praze a byla mu udělena medaile Za zásluhy. V posledních patnácti letech svého života žil a pracoval v obci Sumrakov - Studená na Českomoravské vysočině, kde také roku 2010 zemřel.

Od počátku 60. letch 20. století patřil mezi umělce, kteří radikálně změnili podobu našeho sochařství. Svými reliéfy, chromovými objekty, akcemi v prostoru a velkoformátovými sádrovými objekty zanechal v českém poválečném umění nesmazatelnou stopu. Společně s dalšími českými autory, kteří se věnovali víceméně abstraktní geometrické tvorbě, je zahrnován do tzv. české konstruktivistické školy.

V roce 1968 vytvořil sérii experimentálních prací. Akce, nazvané Demontrace v prostoru, spočívaly ve vyhození předmětů (válců, špejlí, konfet apod.) do vzduchu a zachycení jejich náhodných konfigurací jak ve volném prostoru, tak i poté po dopadu na zem. Obě se vážaly k předmětnému světu a jím strukturovanému prostoru a je v nich obsažena vnitřní zákonitost přírody. Balancování mezi nahodilostí a řádem, přírodou a civilizací zůstalo nosným tématem pro celou jeho životní tvorbu. Instalace 4 fragmentů, z celkových 12 fotografií, na vrcholku věže budovy bývalého Telecomu, navrácí těmto mistrovským pracím jím vlastní kontext otevřeného a volného prostoru.

2 Demontrace v prostoru, 1968 fotodokumentace akce – výřez

foto: Jaroslav Franta
Galerie Zdeněk Sklenář

Jan Kadlec (1976)

Jan Kadlec je vizuální umělec, architekt a scénický výtvarník, který studoval na Akademii výtvarných umění v Praze v sochařských ateliérech prof. Huga Demartiniho, prof. Jindřicha Zeithammla a který absolvoval v Ateliéru vizuální komunikace prof. Jiřího Davida. Svými vizionářskými instalacemi oslnil českou výtvarnou scénu 90. let a své zkušenosti poté zúročil jako filmový scénický výtvarník a také jako výtvarník filmové produkce. V současné době žije střídavě v Praze a švýcarském Luganu. Ve svých dílech tematizuje výpovědní možnosti současného umění a lehce ironickým, zato srozumitelným jazykem diskutuje symbolické příběhy o naší dnešní společnosti. Širším autorovým tématem je snaha formulovat žitou a nadcházející vizuální identitu světa, přičemž vychází z přesvědčení, že naše myšlení, vnímání a rozhodování denně ovlivňují především mediální obrazy. Autor odhaluje jejich častou banalitu, kterou transformuje do prací kladoucích otázku, zda je umění stále aktivním zrcadlem naší přítomnosti. Jan Kadlec je čerstvým držitelem dvou Českých lvů, které získal za práci na kostýmech a scénografi, k novému českému filmu Amerikánka (2024), ve kterém se také objevila monumentální socha prezentovaná poprvé právě na letošní přehlídce v Klatovech a to formou samostatné výstavy v kostel sv. Vavřince.

Monumentální figurální dílo představuje filmovou postavu Rockyho Balboa ztvárněnou v jeho ikonické vítězné póze. Je vytvořeno z bezmála 50 000 kusů VHS kazet a odkazuje na filmový boom počátkem 90. letch 20. století v tehdejší Československu. Jako takové je nostalgickým mementem doby, kdy byli zbožšťováni smýšlení západní hrdinové a populární filmy znovu a znovu kopírovány, až ztrácely původní jiskru a lesk hvězdného Hollywoodu. Použité nosiče, tvořící její povrch, společně vytvářejí dojem deformovaného obrazu, stejně jako se původní kvalita originálu během opakovaného přenosu postupně vytrácela. V době přeplněné audiovizuálním šumem se tak může jevit i naše dnešní realita.

3 Copy, 2021 - 2022 VHS kazety, kombinovaná technika

Dílo vzniklo za finanční podpory
UniCredit Bank a Skupiny ČEZ.

Od 8. 6. 2025 dílo připomíná multipl ve zmenšené podobě vystižený technologií 3D tisku a umístění v prostoru klatovského infocentra na adrese Vítěnská 66 – vchod z náměstí Míru (Mapa 3.1).

Marius Kotrba (1959 – 2011)

Marius Kotrba byl český sochař, malíř, kreslíř, pedagog a jedna z významných postav českého umění. V letech 1981–1987 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze, kde absolvoval sochařský ateliér u prof. Stanislava Hanzíka a prof. Miloše Axmana. V letech 1990–1993 pracoval jako odborný asistent na Akademii výtvarných umění v Praze u prof. Huga Demartiniho. Po roce 1993 se trvale usadil v Rožnově pod Radhoštěm a začal se plně věnovat vlastní tvorbě. Od počátečního období zůstal ústředním námětem Kotrbova díla člověk. Inspirativní pro něj byly aktuální podněty vycházející z každodenního života, osobní prožitky a civilní témata symbolizující mezilidské vztahy. Soustředil se na duchovní hodnoty ovlivňující lidské bytí. V jeho díle sledovat vývoj výrazových prostředků a tvarosloví, směřování k lapidárnímu zjednodušení forem, aniž by se přitom vytrácela předmětnost. Napětí a emocionální náboj je vlastní všem oblastem jeho tvorby – plastikám, reliéfům, malbám i kresbám. Koncentrací na podstatné a soustředěním na intenzitu dosáhl Kotrba ve svých dílech obecné platnosti a nadčasových hodnot. V polovině 90. let 20. století stál u zrodu vysokoškolského studia výtvarného umění na Ostravské univerzitě, kde vedl sochařský obor a jako profesor působil též na Akademii umění v Banské Bystrici a jiných místech Evropy. Od dob vysokoškolských studií byl Marius Kotrba nezastupitelnou a výjimečnou postavou českého sochařství. Jeho tvorba je zastoupena v řadě veřejných a soukromých sbírek v tuzemsku i v zahraničí.

Pro klatovskou přehlídku byla vybraná práce, která volněji nakládá s tvaroslovím tak příznačným pro díla autora. Záměrně se tedy snaží rozšířit nuance a spektrum vnímání formálního jazyka, kterým Marius Kotrba vládá a komunikoval ztvárňovaná témata.

4 Copatý sen, 2010 hořícký pískovec

Štěpán Málek (1966)

Štěpán Málek je český sochař, hudebník, básník, pedagog, kurátor a organizátor kulturních akcí. V 90. letech studoval na Akademii výtvarných umění v Praze v sochařských ateliérech u prof. Stanislava Kolíbal, prof. Huga Demartiniho a prof. Jindřicha Zeithammla. Pracuje nejčastěji s reduktivními formami, které v některých případech obohacuje o prvek náhody. Zajímá se o napětí mezi řádem a nahodilostí, které vychází z logiky geometrie a které v chaosu současného světa vytváří prostor, v němž existují pravidla a zákonitosti, univerzum pravých úhlů, kruhů, vrstvených mnohoúhelníků a válců, které vznikají z úplné obyčejných materiálů a jejich kombinací. Ve světě geometrie náleží utopii, v čistotě forem spásu a vykoupení jako protiklad veskeré medializaci, komercializaci a spektakularitě světa. Tvůrčí proces je pro něj kontinuální hra přeskupování elementů, kterou dobře známe například z dětství. Je členem a předsedou Klubu konkretistů KK3 a zakladatel jeho Východočeské sekce. V 80. letech hrál na saxofon, zpíval a skládal hudbu a texty v kapelách Kmitací adaptér a Ježkovy voči. Po nedávném odchodu z vlastní skupiny N. V. Ú. založil další punkovou kapelu V. V. Ú., jejíž koncert se v rámci doprovodného programu k výstavě uskutečnil dne 2. 8. 2025 na Kle-nově. Klatovské publikum si jeho práci může pamatovat z výstavy Okouzlení řádem, které se účastnil v kostel sv. Vavřince v roce 2017.

6 Krajina, 2025 kombinovaná technika beton, kámen, železo

Tomáš Polcar studoval na Akademii výtvarných umění v Praze u profesorů Huga Demartiniho, Aleše Veselého a Milana Knížáka, v jehož Ateliéru intermedialní tvorby v roce 1998 absolvoval. Od Demartiniho si vzal cit pro materiál a formu, od Veselého zaujetí obsahem, energiemi a proporcemi, od Knížáka zaostření na reflexi, komunikaci a myšlenku. Autorova díla se vyznačují konceptuálně laděným uvažováním, od něhož se odvíjí jeho vztah

principů a kvalit se dá vnímat jako autorovo permanentní životní téma.

5 Dvě vychýlení v barvě, 2022 železo, beton, akrylová barva

Vojtěch Miča (1966)

Vojtěch Miča studoval v letech 1985 –1992 Akademii výtvarných umění v Praze, obor sochařství u prof. Huga Demartiniho a monumentální tvorbu u prof. Aleše Veselého. Na Akademii výtvarných umění v Praze také již dlouhá léta formuje mladé generace sochařů, nejdříve jako asistent prof. Huga Demartiniho, později prof. Jindřicha Zeithammla a od roku 2015 jako vedoucí Ateliéru figurálního sochařství a medaile, který převzal po prof. Janu Hendrychovi. Pohledem autora lze nahližet sochy jako otevřené situace fixované v konkrétním materiálu. Jeho díla lze považovat za vědomá „významová spojení“ otevírající pro objekty nové kontextuální horizonty, které postupně proměňují i samotné uvažování o vztahu k prostoru a divákovi. Jakési obousměrné „formátování“ otevřené pokaždé jinému ustalování toho, co vnímáme jako sochařské vyjádření a jeho hranice. I díky němu u nás do současnosti přetrvává dědictví sochařské práce spojené se znalostí současných jazyků tvorby. Soustavný zážitek a hluboký zájem o všechny podoby sochařství se typicky pojí i s odlehčením a hravostí. Vystavuje od roku 1989. Žije a pracuje v Praze a Podlešíně.

Často používá klasické materiály a formuje je do srozumitelných vztahů, proporcí a příběhů, které pronikají racionální strukturou konkrétního místa. Nejinak je tomu i u sousoší, které vzniklo přímo pro Náměstí Přemysla Otakara II a které citlivě pracuje nejen s jeho pamětí. 6, 5 m vysoký sloup figurálního tvarosloví je podepřen třemi různými kameny. Nelíší se jen velikostí a materiálem, ale také svojí historií. Pískovcový je původním soklem pod sochu, přičemž žulový pochází z pomníku Jana Švermy – předválečného novináře a politika. Původně byl v letech 1969 – 1999 umístěn na předmostí Švermova – dnes Štefáníkova mostu v Praze a v roce 2004 byl přestěhován na Olšanské hřbitovy v Praze. Další pochází z pomníku Antonína Zápotockého – druhého komunistického prezidenta Československa a stával právě zde. Po roce 1989 byla bronzová socha odstraněna, převezena do galerie na Klenovou a tam demonstrativně zakopána. Sokl pak dlouho zůstal uprostřed prostranství a jeden čas galerie dokonce uvažovala o tom, využít ho pro dočasně výstavu soch – volně inspirována podobnou akcí pro prázdný sokl na Trafalgar Square v Londýně. Někdy kolem roku 2006 byl ale i ten převezen na Klenovou.

6 Krajina, 2025 kombinovaná technika beton, kámen, železo

Tomáš Polcar (1973)

Tomáš Polcar studoval na Akademii výtvarných umění v Praze u profesorů Huga Demartiniho, Aleše Veselého a Milana Knížáka, v jehož Ateliéru intermedialní tvorby v roce 1998 absolvoval. Od Demartiniho si vzal cit pro materiál a formu, od Veselého zaujetí obsahem, energiemi a proporcemi, od Knížáka zaostření na reflexi, komunikaci a myšlenku. Autorova díla se vyznačují konceptuálně laděným uvažováním, od něhož se odvíjí jeho vztah

k formě, kterou volí podle pocitu a potřeby. Postupem času pro sebe ustálil několik charakteristických poloh, které uplatňuje v rámci dlouhodobých a otevřených cyklů. Na začátku každého z nich stojí setkání s projevem formy jako zhmotnělého principu. Od něj se nadále odvíjí myšlenková cesta, kterou zpětně zviditelňuje a uzavírá do hmoty obrazů a soch. V 90. letech se účastnil všech klíčových akcí a výstav své generace. Vedle klasické tvorby jej na čas okouzila také nová média. Nepřehlédnutelné byly zejména intervence do veřejného prostoru hlavního města jako „Portréty nahých lidí“ anebo „Reklamní kampaň na obyčejné předměty“, které v roce 1998 realizoval v tandemu se svou ženou, taktéž umělkyní, Ester Polcarovou. „Reklamní kampaň na obyčejné předměty“ si klatovské publikum může pamatovat z výstavy Setkání ve stromovce, která představovala práce absolventů intermedialní školy Milana Knížáka a která se uskutečnila v roce 2022 v Galerii U Bílého jednorožce. Autor vystavuje od roku 1992, žije a pracuje v Praze a Slavětíně nad Ohří.

Tvorba Tomáše Polcara je s kruhem spjata obsahem i formou. Jako tvarem, jevem či řečením souvislostí se jím zabývá opakovaně, vždy s inovujícími a dále rozvíjejícími myšlenkovými posuny. Projekt Kyklos (z řečtiny – kruh, kolo) vychází ze třech cyklů: Hnití plodí žití (2008) vztahující se ke krajinné a jejímu plynutí ve věčném koloběhu prostoru a Atomos (2010) řešící kruh jako dokonale platónský tvar, a tedy jako základní útvar, z něhož se odvozují okolní entity a vztahy. Sóna (2012–2013) vycházející z tvaru buňky včelího plástu a zaměřující se na dokonalost jejího tvaru, jím tvořenou síť, vztahy části a celku, vznikem a rozpadáním, plností a prázdnotou.

7 Kyklos 2019 kombinovaná technika

8 Kyklos 2022 beton, železo

Lukáš Rittstein (1973)

Lukáš Rittstein v letech 1991–1997 absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze v Ateliéru sochařství prof. Huga Demartiniho a v Ateliéru monumentální tvorby prof. Aleše Veselého. V roce 1999 ukončil postgraduální studium na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze v ateliéru Sklo v architektuře pod vedením prof. Mariana Karla a byl oceněn Cenou Jindřicha Chalupeckého. Je autorem monumentálních objektů a soch narativního charakteru, jejichž formální podoba nemusí být vždy jasně čitelná, ale většinou konkrétní význam souvisí s autorovou osobní zkušeností z přírodního a technického světa. Je přesvědčivý kombinátor protikladných materiálů v překvapivých organických tvarech, které v současném českém sochařství nemají obdoby. Kriticky se vyjadřuje k otázkám ekologie, fenoménu globalizace a dalším civilizačním problémům, v čemž ho velkými díly ovlivnil jeho expedice do netknutých pralesů Papuy Nové Guiney, kde trávil čas s posledními místními původními obyvateli. Cesty podnikal v letech 1997–2022 spolu se svou partnerkou malířkou, fotografkou a experimentální filmařkou Barbou Šlapetovou. Spolu se vraceli do stejné oblasti kmene Yali Mek zkoumat uměleckými prostředky skok v čase přírodních lidí do 21. století. Během let vznikl obsáhlý umělecký materiál v podobě fotografií, experimentálních filmů, kreseb a soch zachycujících setkání dvou naprosto odlišných světů – domorodé kultury a moderní civilizace. Je spoluautorem interiéru Pavilonu indonéské džungle v pražské Zoologické zahradě a podílel se také na české expozici světové výstavy EXPO 2010 v Šanghaji projektem představujícím symbiózu města a přírody. V letech 2013 – 2023 vedl

na Akademii výtvarných umění v Praze ateliér Socha I. Vystavuje od roku 1993. Žije a pracuje ve Vraném nad Vltavou a s Klatovskem ho pojí rodinné kořeny.

Dítě s holubicí jako symbol čistoty a atribut víry a naděje, nás obrací na samý počátek paměti lidského pokolení, do níž východní Afriky, kde se před 200 000 lety zrodil člověk a odkud se přes starobylé východní kultury, označované po právu za kolébky civilizace, rozšířil do celého světa. Je podivuhodné, že i dnes stále můžeme na některých místech najít původní obyvatele naší planety a uvědomit si díky nim vlastní historii a s ní spojené nezpychatelné životní hodnoty, které nám snad v budoucnu pomohou vyrovnat se s následky naší překročné přítomnosti. Dílo je součástí rozsáhlého souboru, souvisejícího s plánovanou výstavou na příštím Mezinárodním bienále Arte v italských Benátkách.

9 Africké dítě, 2025 bronz, ocel

Jan Turner (1971)

Jan Turner je především kreslířem, malířem, sochařem a tvůrcem instalací, který studoval v letech 1993 – 1999 na Akademii výtvarných umění v Praze v ateliérech sochařství u prof. Huga Demartiniho, grafiky u prof. Vladimíra Kokolii a intermedii u prof. Milana Knížáka. Jeho realizace nejčastěji rozvíjejí a posunují imaginaci každodenních událostí. Reinterpretováním funkcí objektů a materiálů navazuje na tradici konceptuálního umění a post-minimalistické sochařství. Vytváří analogie k obyčejným předmětům, které tak ztrácejí svou funkci, nikoliv ale svůj význam. Namísto proklamace jasných tezí se snaží spíše pracovat s divákovým každodenním vědomím, které je v konfrontaci s jeho díly obohaceno o možnost dívat se na věci jiným pohledem. Tematizuje zejména kolizi artikulace a reprezentace věcí a popisuje tímto procesem vznikající prostor. Poslední dobou se také zabývá narcismem umělce a jeho významem ve vztahu k divákovi, který rozvíjí od roku 2022 v rámci svého doktorandského studia na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. Díla Jana Turnera jsou charakteristická svojí jednoduchostí a diváckou vstřícností, aniž by ovšem směřovala k vyprázdněnosti. Vystavuje od roku 1994. Žije a pracuje v Praze.

Stuha na objektu Mašle, 2024–2025, plast, ocel, umístěného u kostela sv. Vavřince je rozdělena na dvě části. Jedna je umístěna dole a druhá nahoře. Spojeny jsou ocelovou trubkou o délce 2, 8 m. Aby mašle byla vidět jako celek, který máme zažít pod významem tohoto slova, je nutné si nějak odmyslet vzdálenost, která obě části dělí. Až potom je to formální hra s významem slova, který je naznačen, ale není ilustrován doslovně. Obsahuje „chybu“, která nese hlavní sdělení objektu. Nabízí zážitek kombinátor protikladných materiálů v překvapivých organických tvarech, které v současném českém sochařství nemají obdoby. Kriticky se vyjadřuje k otázkám ekologie, fenoménu globalizace a dalším civilizačním problémům, v čemž ho velkými díly ovlivnil jeho expedice do netknutých pralesů Papuy Nové Guiney, kde trávil čas s posledními místními původními obyvateli. Cesty podnikal v letech 1997–2022 spolu se svou partnerkou malířkou, fotografkou a experimentální filmařkou Barbou Šlapetovou. Spolu se vraceli do stejné oblasti kmene Yali Mek zkoumat uměleckými prostředky skok v čase přírodních lidí do 21. století. Během let vznikl obsáhlý umělecký materiál v podobě fotografií, experimentálních filmů, kreseb a soch zachycujících setkání dvou naprosto odlišných světů – domorodé kultury a moderní civilizace. Je spoluautorem interiéru Pavilonu indonéské džungle v pražské Zoologické zahradě a podílel se také na české expozici světové výstavy EXPO 2010 v Šanghaji projektem představujícím symbiózu města a přírody. V letech 2013 – 2023 vedl

10 Mašle, 2024–2025 plast, ocel